

ние всѣки день ви чакаме да дойдете при насъ. . . . Азъ не можахъ да изтрая. Въ коридора имаше накачени войнишки шапки и шинели. Облѣкохъ набързо една, турихъ шапката връзъ забрадката, взехъ двѣ манерки и тръгнахъ къмъ позицията.

Срѣцнахъ и отминахъ въ тъмнината много войници, но никой ме не спре.

Когато прѣминавахъ вече румънската позиция, нѣкой извика да спра. Азъ се изплашихъ и хукнахъ къмъ васъ. Започна се стрѣлба и отъ двѣтъ страни, а азъ все тичахъ. По едно врѣме паднахъ и ми се стори че потъвамъ въ земята. Що е станало по нататъкъ, незнамъ. Сега съмъ при васъ. Вие вече знаете защо. И да умра, нѣма да ми е жалъ.“

Написахъ набързо до командиря на полка всичко, що чухъ. Часътъ приближаваше 12. Трѣбваше да провѣря, готови ли сж войниците.

Казахъ на момата, че скоро ще се върна и, щомъ си отпочине ще я изпратя назадъ на по-безопасно мѣсто. . .

Не бѣхъ успѣлъ да обходя още цѣлата рота, когато дотърча единъ отъ секретитѣ и събщи: „Г-нъ капитанъ, неприятелтъ настѣпва“.

Нѣколко червени ракети, хвърлени отъ насъ, извѣстиха началото на боя. Готова бѣше и нашата артилерия. Блъвнаха огнь стотици орждия. Земята се разтерсе.

Завърза се жестокъ бой. Тъмна и кървава бѣ тая нощъ. Мнозина загинаха. Но ние устояхме. На разсѣмване противникътъ отстъпи.

Първата ми грижа бѣ да отида въ землянката и да поблагодаря на дѣвойката отъ името на всички живи герой.

Но не я намѣрихъ. Още при започването на боя, нея бѣха отвели назадъ. Азъ не я видѣхъ никога вече. И не узнахъ коя е. Знамъ само, че тя бѣ българска дѣвойка, родена и отраснала въ равна Добруджа.

